

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušností X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2024, č. j.: OAM-141/ZA-ZA11-ZA01-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 29. 4. 2024 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2024, č. j.: OAM-141/ZA-ZA11-ZA01-2024, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podaná dne 31. 1. 2024 jako zjevně

nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné, neboť žalovaný odůvodnil zamítnutí žádosti žalobce pouze tím, že žalobce uváděl pouze ekonomické důvody podání své žádosti. Z odpovědí na ostatní položené otázky je přitom podle žalobce zjevné, že jeho cílem je dosáhnout hmotného zabezpečení svojí rodiny, když tohoto není schopen dosáhnout v zemi původu z důvodu faktické nemožnosti. Proto má žalobce za to, že jsou dány důvody pro zvážení humanitárního azylu z důvodu tíživé osobní a ekonomické situace.
3. Napadené rozhodnutí se nijak vypořádává s otázkou ekonomiky země původu žalobce a možností dosažení důstojné obživy nutné pro krytí životních nákladů, nevyplývá z něj posouzení individuálních důvodů podané žádosti, v čemž žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
4. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č.j. 4 Ads 17/2007-66, namítal rovněž, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, nakolik je domovský stát žalobce hodnocen jako právní stát poskytující možnost důstojné obživy a ochrany před životem v chudobě.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný s žalobními námitkami žalobce nesouhlasil a napadené rozhodnutí považoval za zákonné, přezkoumatelné a vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci.
6. Setrval na tom, že žalobce v průběhu správního řízení tvrdil jen ekonomické důvody, když uvedl, že chce v České republice pracovat a zajistit si pravidelný příjem nutný k zabezpečení sebe a své rodiny. Žalobce současně netvrdil a žalovaný nezjistil žádné skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce byl v zemi původu vystaven jednání vykazujícím znaky pronásledování či hrozící újmy.
7. Dále žalovaný upozornil na to, že žalobce neměl v zemi původu žádné potíže. Poukázal též na rozpor v tvrzeních žalobce, který sice uváděl, že chce na území České republiky pracovat a dosáhnout pravidelného příjmu, aby zabezpečil svou rodinu, avšak současně v pohovoru tvrdil, že se jeho rodině daří dobře. Během pohovoru také podle žalovaného vyšlo najevo, že žalobci nehrozí v zemi původu žádné nebezpečí a že by žalobce v případě svého návratu do země původu pokračoval ve svém životě a v práci jako předtím.
8. Žalovaný tak navrhl žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu se podává, že žalobce dne 31. 1. 2024 v České republice požádal o mezinárodní ochranu a dne 5. 2. 2024 poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, kdy uvedl krom osobních údajů, že na přelomu X a X X přicestoval do České republiky vlakem z Budapešti, kde pobýval asi 20 dní po příletu z Kyrgyzstánu. Dne X byl pouze na jeden den v Polsku požádat o vízum. V minulosti pobýval v Maďarsku na pracovní vízum. Je zdrav a

nemá žádná zdravotní omezení. K důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl pouze, že by chtěl v České republice pracovat s tím, že jiné důvody nemá.

10. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 5. 2. 2024 za přítomnosti tlumočnicka jazyka uzbeckého, žalobce sdělil, že v zemi původu před svým odjezdem bydlel na venkově se svými rodiči, manželkou a dítětem, kteří tam bydlí i nadále a daří se jim dobře. Ze země původu odešel za prací. V případě návratu by dál pokračoval v dosavadním životě a práci. V zemi původu neměl žádné problémy a žádostí o mezinárodní ochranu sleduje možnost v České republice pracovat. Po deseti dnech práce v Maďarsku se mu zalíbily fotky České republiky, tak sem přijel. Předem neměl domluvenou žádnou práci a pracoval zde na různých brigádách ve stavebnictví. Nevěděl o tom, že jako žadatel o mezinárodní ochranu není oprávněn v České republice pracovat po dobu šesti měsíců.
11. Za účelem posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany si žalovaný opatřil i písemný materiál písemný materiál ze dne 3. 3. 2023 označený jako „Uzbekistán, Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Stav: březen 2023“, z něhož se podává mimo jiné, že se v Uzbekistánu objevila řada zpráv o nerespektování zákazu mučení, násilí či jiného krutého nebo ponižujícího zacházení ze strany bezpečnostních složek. Zrušení tzv. výjezdního víza v roce 2019 představovalo odstranění omezení v zahraničním cestování, emigraci a repatriaci s tím, že vláda tato práva obecně dodržuje. Co se vojenských konfliktů týče, Uzbekistán nebyl účasten žádného mezinárodního vojenského konfliktu. Uvnitř země rovněž neprobíhal žádný ozbrojený konflikt. Vztahy se sousedními státy jsou sice poznamenány spory ohledně společných hranic, avšak došlo zde k pokrokům v podobě podpisu dohod, resp. dílčích dohod, o vymezení hranic.
12. Následně tedy žalovaný poté, co žalobci umožnil seznámit se s podklady rozhodnutí, vydal napadené rozhodnutí, které bylo žalobci předáno (fiktivně) dne 12. 4. 2024 a tímto dnem nabylo právní moci.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.
14. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, jelikož žalovaný výslovně ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání, a žalobce k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. nevyjádřil s takovým projednáním věci svůj nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
15. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu: „Žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody,“

16. Podle § 16 odst. 4 zákona o azylu: „*Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b.*”
17. Zdejší soud předně neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. K tomu je na místě nejprve v obecné rovině zmínit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, u nichž pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 As 341/2022-35, a ze dne 30. 9. 2024, č. j. 6 As 181/2024-29). To se v projednávané věci nestalo, když z odůvodnění napadeného rozhodnutí lze seznat důvody, které žalovaného vedly k jeho vydání.
18. K dalším žalobním námitkám je třeba předně konstatovat, že ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce uváděl jakékoli jiné než ekonomické důvody svojí žádosti o mezinárodní ochranu. V poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany i v pohovoru vždy shodně uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu proto, že chce v České republice pracovat. Ničeho netvrdil v tom směru, že by nemohl pracovat v zemi původu ani že by bylo fakticky nemožné v zemi původu dosáhnout pravidelného příjmu nutného k hmotnému zabezpečení rodiny, když naopak kupř. uvedl, že rodině žalobce se v zemi původu daří dobře a v případě svého návratu by pokračoval v dosavadním životě a práci. Žalobce kromě toho podle svých slov před příjezdem do České republiky legálně pracoval v Maďarsku, takže jej nic nenutilo k tomu, aby se za účelem výkonu práce přemísťoval do České republiky. Žalobce nakonec sám uvedl, že se z Maďarska přesunul do České republiky na základě fotografií, které se mu líbily.
19. Žalobce sám nesdělil správnímu orgánu žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by žalobce žádal o mezinárodní ochranu z důvodu nemožnosti najít v zemi původu pracovní uplatnění a důstojnou obživu. Žalovaný pak neměl povinnost se těmito otázkami zabývat z úřední povinnosti, a tudíž nijak nepochybil, když tak neučinil.
20. Co se týče odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č.j. 4 Ads 17/2007-66, má soud za to, že napadené rozhodnutí se závěry tohoto rozsudku nijak nekoliduje, když žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl skutečnosti, které byly podkladem rozhodnutí, způsob, jakým byly hodnoceny provedené důkazy a ostatní podklady, a konečně i úvahy, které vedly k aplikaci konkrétního právního předpisu na projednávanou věc. Žalovaný rovněž nijak nerezignoval na nutnost reagovat na připomínky a návrhy žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud žalobce postrádá v odůvodnění napadeného rozhodnutí úvahy v tom směru, nakolik je domovský stát žalobce hodnocen jako právní stát poskytující možnost důstojné obživy a ochrany před životem v chudobě, pak je třeba připomenout, že žádnou připomínku, návrh či vyjádření v tomto směru žalobce v průběhu správního řízení neuplatnil, a to ani poté, co došlo k převzetí jeho zastoupení advokátem. Žalovaný přitom neměl žádnou povinnost se těmito okolnostmi zabývat z úřední povinnosti.
21. V neposlední řadě je nutno také uvést, že žalobce neuváděl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu ani že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Současně uváděl pouze ekonomické důvody v podobě svého přání pracovat v České republice. Tím byly beze zbytku naplněny podmínky ust. § 16 odst. 4 zákona o azylu, za kterých se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové

ochrany podle § 14b. Žalovaný tedy nepostupoval nezákonně, pokud nezhodnotil možnost udělení humanitárního azylu, jak žalobce namítal. Pro úplnost soud považuje za vhodné uvést i to, že zákon o azylu v ust. § 16 odst. 1 písm. a) ani nevyžaduje, pokud jde o uvádění pouze ekonomických důvodů, aby tyto žalobce uváděl jen ve vztahu ke své osobě.

VI. Závěr a náklady řízení

22. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 29. října 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.
samosoudce